

Arrest

nr. 248 737 van 5 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANHECKE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2020 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers en valse naamdracht.

Op 31 juli 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 31 juli 2020 besliste de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 29 oktober 2020 deelt de verwerende partij mee dat tegen verzoeker op 21 oktober 2020 een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd door de onderzoeksrechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Verzoeker wordt onder voorlopige aanhouding geplaatst en opgesloten in de gevangenis van Brugge met het oog op uitlevering aan Kosovo.

Eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heed1); Naam: A. (...) Voornaam: R. S. (...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Pristina Nationaliteit: Kosovo wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen: Artikel 7, alinea 1: □ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum □ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 19.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Inbraken door rondtrekkende daders zijn een echte plaag, en verhogen het onveiligheidsgevoel. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend, karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Hij zou een duurzame relatie hebben met E. B. A. (...) in België, zij is erkend vluchteling. Samen zouden ze een minderjarig kind hebben. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij wel degelijk de vader is van dit kind, noch staat vast dat het om een duurzame relatie gaat. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft nooit gepoogd recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Hij heeft trouwens geen internationale bescherming gevraagd. De problemen die hij aanhaalt behoren tot de privésfeer (betrokkene staat geseind in Kosovo voor een gewapende overval). Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden

waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. □ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 19.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Inbraken door rondtrekkende daders zijn een echte plaag, en verhogen het onveiligheidsgevoel. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend, karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 19.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Inbraken door rondtrekkende daders zijn een echte plaag, en verhogen het onveiligheidsgevoel. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend, karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Hij heeft trouwens geen internationale bescherming gevraagd. De problemen die hij aanhaalt behoren tot de privésfeer (betrokkene staat geseind in Kosovo voor een gewapende overval). Artikelen 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst

Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de hulpgevangenis van Leuven en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 03.08.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.”

Tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de Heer (1): Naam: A. (...) Voornaam: R. S. (...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Pristina Nationaliteit: Kosovo wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 31.07.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 19.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Inbraken door rondtrekkende daders zijn een echte plaag, en verhogen het onveiligheidsgevoel. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend, karakter van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.10.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds februari 2019. Hij zou een duurzame relatie hebben met E. B. A. (...) in België, zij is erkend vluchteling. Samen zouden ze een minderjarig kind hebben. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij weldegelijk de vader is van dit kind, noch staat vast dat het om een duurzame relatie gaat. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft nooit gepoogd recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Hij heeft trouwens geen internationale bescherming gevraagd. De problemen die hij aanhaalt behoren tot de privésfeer (betrokkene staat geseind in Kosovo voor een gewapende overval). Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn

verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“schending van de hoorplicht

Wegens het niet hebben gehoord van verzoeker alvorens het uitvoeren van de bestreden beslissingen. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast.*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184.)*

In casu wordt aan verzoeker een BGV en een inreisverbod van acht jaar opgelegd! Deze bevelen zijn bestuurlijke beslissingen dewelke verzoeker op nadelige wijze raken in zijn belangen, maar waaromtrent hij niet werd gehoord. Hij heeft al zekerlijk niet de kans gekregen om zijn bemerkings omtrent de bestreden beslissingen te formuleren. Minstens werd hem geen document voorgelegd, in een voor hem verstaanbare taal. Hij ontkent dan ook ten stelligste een vragenlijst omtrent het BGV en/of het inreisverbod van maar liefst 8 jaar (!) te hebben kunnen beantwoorden! Als er hem al een vragenlijst werd voorgelegd, zal dit misschien in het Nederlands geweest zijn, in elk geval meent verzoeker niet de kans gekregen te hebben gehoord te worden, op een wijze dat hijzelf begrijpt wat er precies gevraagd wordt en in welk kader dergelijke vragen gebeuren. Minstens had een tolk aanwezig moeten zijn, om verzoeker zijn rechten te vrijwaren, het hoorrecht werd dan ook geschonden t.a.v. verzoeker. Uit het voormelde blijkt dan ook dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een BGV en een inreisverbod op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunten, hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Het staat buiten kijf dat een beslissing aangaande inreisverbod een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Daarenboven dient ook gewezen te worden op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het bijgevolg aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod van acht jaar wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (RvS 20 april 2010, nr. 203.094). Aangezien verzoeker in het kader van de besluitvormingsprocedure inzake het thans bestreden inreisverbod niet werd gehoord en dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om zijn specifieke situatie toe te lichten werd verzoeker zijn hoorrecht geschonden. Verzoeker is ervan overtuigd dat het vervullen van de hoorplicht een omstandigheid betreft, dewelke een bepalende invloed had kunnen hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod. Hij meent dan ook overtuigd te zijn dat het niet voldoen aan de hoorplicht in zijn geval ertoe geleid heeft dat de bestreden beslissingen genomen werden, en zulks niet zou zijn gebeurd, op zijn minst niet voor dezelfde duurtijd voor wat betreft het inreisverbod, indien hij zijn hoorrecht had kunnen uitoefenen.”

2.1.2. Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing

mogelijk anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 oktober 2019 een vragenlijst heeft ingevuld. Verzoeker had dus wel degelijk de mogelijkheid om nuttig voor zijn belangen op te komen. Verzoeker heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Uit de bestreden beslissingen ontegensprekelijk blijkt dat door de gemachtigde rekening werd gehouden met de afgelegde verklaringen. In de mate dat verzoeker betoogt dat er een tolk aanwezig had moeten zijn, merkt de Raad op dat uit het verhoor niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om zijn standpunt uiteen te zetten. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht kan pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij belangenschade zou hebben geleden doordat hij vlak voor het nemen van de bestreden beslissingen niet opnieuw verhoord is geweest. Verzoeker blijft in gebreke te verduidelijken welke elementen hij na 1 oktober 2019 nog aan de gemachtigde ter kennis had kunnen brengen. Verzoeker toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“schending van de artikelen 74/11, §1, tweede lid, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 E.V.R.M.. Richtlijn 2008/115/EG, artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen correct onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt. Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt: « De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. » Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt! Er moet immers een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746). Verzoeker zal ingevolge het opgelegde inreisverbod maar liefst gedurende acht jaar verboden worden het grondgebied van het Schengenacquis te betreden. Zij zal aldus niet in de mogelijkheid verkeren om

gedurende die termijn op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten te verblijven. In de beslissing aangaande inreisverbod verwijst verwerende partij naar het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij krijgt immers een inreisverbod opgelegd omdat het bevel om het grondgebied te verlaten haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toestond. Met deze motivering verwijst verwerende partij naar het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd gegeven. De beslissing om een inreisverbod op te leggen, werd met identiek dezelfde argumenten gemotiveerd als het bevel om het grondgebied. Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 8 jaar te verantwoorden. Uw Raad oordeelde trouwens al eerder dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd., 2013, 247). Er dient dan ook gewezen te worden op artikel 13 en 21 van de Vreemdelingenwet, in iuncto artikel 3 en 8 EVRM, Art. 21 EVRM: §2. Behalve ingeval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk: •2°devreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die op gelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek en aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft. Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen met dezelfde argumenten wordt gemotiveerd als het bevel om het grondgebied te verlaten. Er zou niet blijken dat er een onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker onderneemt geen poging om de opgeworpen schendingen te verduidelijken. Nergens in de toelichting bij het middel wordt nader ingegaan op de aangevoerde schending van richtlijn 2008/115/EG, de artikelen 13 en 21 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de vermelde rechtsregels zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middelonderdeel als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet dat hij toepassing maakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker een inreisverbod op te leggen en heeft hierbij geduid dat hij deze beslissing nam op basis van de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond. Verzoeker gaat niet in op de motieven van de bestreden beslissingen en maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn.

De gemachtigde mag zich baseren op de elementen die reeds werden opgenomen in de bijlage 13septies van 31 juli 2020. Temeer nu deze motieven niet betwist worden door verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de desbetreffende motieven niet pertinent zijn ten aanzien van het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat de gemachtigde bij het opleggen van de termijn van 8 jaar rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Zo wordt in de bestreden beslissing onder meer verwezen naar de volgende bijzondere omstandigheden: verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden; hij toont niet aan dat hij de vader is van het kind A. E. B., noch staat vast dat het gaat om een duurzame relatie; zowel verzoeker als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven vanaf het begin precair was; verzoeker heeft nooit gepoogd recht op verblijf te verkrijgen op basis van zijn familiale situatie; uit artikel 8, tweede lid EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een

wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten te verzekeren; verzoeker heeft geen gezondheidsproblemen; hij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren en het belang van de immigratie controle.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van acht jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan vijf jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC